

за оправданіе; и тамо тѣ така си останѣхъ подсудимы година и половина време.

А когато ся свършихъ припытваніята имъ, полиціята, споразумѣна съсъ сѣдебныѣ власти, рѣши да тури нѣкои отъ тѣхъ въ окнѣтъ, а нѣкой да испѣди на вѣтъ изъ границыѣ на държавѣтъ.

Така и направи. Тѣзи които ся прогонихъ на вѣтъ отъ прѣдѣлыѣ, между които бѣ и Н. Вонтиди, скытахъ ся по селата на Австріѣ и Унгаріѣ, и сиромашѣтъ Вонтиди, напусто ся бѣхъ да узнае нѣщо за домашныѣ си; най послѣ отъ нѣманіе на срѣдства и хлѣбъ принуди ся да стане кораберинъ.

Отъ това на селѣ два три пѣти бѣ идвалъ въ Цариградъ, но и тамъ нищо не можѣ да научи за домашныѣ си. А мнозина отъ събратіята му корабери като го чувахъ да имъ приказва исторіѣтъ си и за своето изъ гроба въ-станіе смѣяхъ ся и нарекли го бѣхъ Дѣдо Лѣжко; толкозь невѣроятно имъ ся виждаше това което имъ приказваше.

Този послѣденъ пѣтъ бѣше ся навезлъ като кораберинъ отъ Марсиліѣ; корабѣтъ на който служаше бѣше Френскы. Но неслѣдствіята що бѣ принуденъ да направи корабѣтъ въ морето и други еще загубы и щеты принудихъ Френеца капитанинъ щомъ стигна въ Цариградъ да го продаде.

А прѣзъ деньтъ въ който, както помніѣтъ читатели тѣ, горѣше пожарѣтъ въ Галатѣ, и въ който день Теодоръ Трипанъ наговари Гырджика да иде да намѣри варкарина. Маламъ и да му заповѣда да купи корабъ. Гырджикѣтъ съ Маламъ ходихъ та намѣрихъ единъ меситинъ, който имъ прѣпорѣчи Френеца капитанинъ.

Продажбата станѣ по всичкиѣ формы. И на утринѣтъ Малама, комуто на гости бѣ прѣдната нощъ избавенный отъ пожарѣтъ Т. Трипанъ, наедно съ избавенныѣ